Метафоричність та новизна у поезії Івана Драча. Твір 11 клас

В золотих переливах кучерів,
У червоній сорочці навипуск.
Воно їхало на велосипеді,
Обминаючи хмари у небі.

Читач відразу поринає у світ яскравих та прозорих символів, захоплюється майстерно змальованою картиною життя. І зовсім не дивується, що в соняшника «були руки і ноги», «було тіло — шорстке і зелене», що «бігав він наввипередки з вітром», що живе він звичайним радісним життям людської дитини. І вже не виникає сумнівів, що хлопчик буде тягнутися до сонця, бо він — соняшник, самою природою найтісніше пов'язаний із ним! І в останніх строфах поет розкриває суть створених асоціацій:

Поезіє, сонце моє оранжеве!
Щомиті якийсь хлопчисько
Відкриває тебе для себе,
Щоб стати навіки соняшником.

І якось відразу розумієш просту істину: як нерозривні сонце і соняшник, так і людина, що відкрила для себе поезію, уже ніколи не втратить захопленості красою поетичного слова, ліричною метафорою, не втратить жагу до «сонячного» сприйняття дійсності. Невипадковим є вибір саме соняшника як образу, бо ця рослина є невід'ємною частиною символіки України. І те, що сонце їде на велосипеді, підкреслює сучасність твору, поєднує вічну тему зв'язку людини та мистецтва з актуальним сьогоденням.

Розмаїття людських характерів, доль, вдач, кожна з котрих неповторна, можна побачити у «Баладі про вузлики». Страждаючи, голодні та холодні, хто за душевним теплом, а хто й безсовісно корисливий, усі приходили до Корупчихи. Та не зважаючи на справжні їхні наміри, вона «кожного вузликом наділяла», маючи неоціненне: доброту та чесність, які бережуть недоторканість душі. Про те, що душевна щедрість та милосердя — це найголовніший та нетлінний скарб у житті, переконливо доводить ця балада.

Поезія «Крила» лише на перший неуважний погляд здається іронічною новорічною казкою. Але варто трохи задуматися над прочитаним, і відкривається глибинний підтекст конфлікту матеріального сьогодення та вічного покликання людини-митця. Із сумним гумором розповідає віршотворець про чоловіка, який у новорічну ніч отримав у подарунок крила — от так не пощастило! У всіх людей подарунки як подарунки:

Кому — шапку смушеву,
Кому — люльку дешеву...
А дядькові Кирилові — крила.

Був день як день, і раптом — непорядок,
Куфайку з-під лопаток — як ножем прошило.
Пробивши вату, заряхтіли радо,
На сонці закипіли сині крила.

Не можна так: звичайній людині — крила! Ось і в спантеличеного Кирила тільки «туча» та

«тіні» на серці. Недарма свариться жінка — крилатій людині нелегко живеться на білому світі. І давай Кирило їх рубати сокирою, — може, в господарстві згодиться. А вони вперто виростають знов. І хоче Кирило й далі бути, як усі люди, а крила не дають, до неба звуть, «ковтають з неба синє мерехтіння». І стає зрозумілим, що то про народ наш, про його долю говорить поет: піднесені у народних піснях та легендах духовні крила не дає розправити приземлений погляд на світ, забуття своєї національної суті.

Нелегку в усі часи долю поета Іван Драч приймає «з відкритим забралом», відважно та гідно.Бо така вже доля поета — бути крилатим посланцем на землі, який не дає забути небо. А в поезії — бути сонячним світлом для спраглих душ.